

คำวินิจฉัยของ นายศักดิ์ เตชาชาญ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕๑/๒๕๕๕

วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ศาลปกครองกลางส่งคำโต้แย้งของผู้ฟ้องคดี ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๔๖/๒๕๕๕ หมายเลขแดง
ที่ ๔๘๖/๒๕๕๕ ของศาลปกครองกลาง ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๖๔

ศาลปกครองกลางส่งคำร้องซึ่งเป็นคำโต้แย้งของห้างหุ้นส่วนจำกัด สุสวาสจัดสรรที่ดิน กับพวก
ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๐๔๖/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๔๘๖/๒๕๕๕ ของศาลปกครองกลาง
ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติการปิโตรเลียม
แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘
และมาตรา ๔๙ หรือไม่

ข้อเท็จจริง สรุปว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเจ้าของที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๔๖๓๗ เลขที่ ๒๔๖๓๖
ถึง ๒๔๖๓๕ และเลขที่ ๔๒๒ (รวม ๖ โฉนด) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเจ้าของที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๒๓
และเป็นเจ้าของรวมที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๒๓ ร่วมกับผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเจ้าของที่ดิน
โฉนดเลขที่ ๔๒๓ ร่วมกับผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๔ เป็นเจ้าของที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๒๘๘๒
และเลขที่ ๓๒๘๘๓ ที่ดินดังกล่าวตั้งอยู่ตำบลบึงสวาย (คลอง ๔ ออก) อำเภอท่าลูกกา จังหวัดปทุมธานี
ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ ได้ยื่นฟ้องกระทรวงพลังงาน (กระทรวงอุตสาหกรรม เดิม) กับพวกรวม ๕ คน คือ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๕ ซึ่งศาลปกครองกลางได้รับโอนคดีนี้มาจากเรื่องร้องทุกข์ตามกฎหมายว่าด้วย
คณะกรรมการกฤษฎีกาตามมาตรา ๑๐๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ
วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่ศาลปกครองกลางรับฟ้องไว้พิจารณาเฉพาะคำฟ้องที่เกี่ยวกับ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ฟ้องว่า กระทรวงพลังงาน (กระทรวง
อุตสาหกรรม เดิม) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประกาศกำหนดเขตวางระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ
(โครงการศรีราชา - สระบุรี) ผ่านที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ตามโฉนดที่ดินเลขที่ดังกล่าว และบริษัท
ปตท. จำกัด (มหาชน) (การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย เดิม) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้เข้าวางระบบการขนส่ง
ปิโตรเลียมทางท่อดังกล่าวผ่านที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ โดยมีได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามบทบัญญัติของ

กฎหมายในเรื่องการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติการปิโตรเลียม แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ และพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๐ โดยไม่มีการเวนคืนที่ดินตามกฎหมายและไม่จ่ายค่าทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ ขอให้ศาลพิพากษา หรือมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ เป็นเงินจำนวน ๖,๖๕๖,๕๗๕,๖๕๐.๖๑ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้จัดตั้งบริษัท ท่อปิโตรเลียมไทย จำกัด เพื่อประกอบธุรกิจปิโตรเลียมโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕ ประกอบมาตรา ๗ (๓) และ (๑๑) แห่งพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ และตามมติคณะรัฐมนตรี จึงสามารถมอบหมายให้บริษัท ท่อส่งปิโตรเลียมไทย จำกัด ดำเนินการวางระบบการขนส่งปิโตรเลียม ทางท่อผ่านที่ดินของบุคคลใด ๆ รวมทั้งที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ได้ ตามมาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ส่วนค่าทดแทนได้มีการเจรจาตกลงกันและผู้ถูกฟ้องที่ ๓ ได้นำเงินค่าทดแทน ไปวางให้ผู้ฟ้องคดี ณ สำนักงานบังคับคดีและวางทรัพย์สินศาลจังหวัดชัยบุรีแล้ว

ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่โต้แย้งว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดี อ้างว่า อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการปิโตรเลียม แห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจมอบหมายให้บริษัท ท่อส่งปิโตรเลียมไทย จำกัด เข้าครอบครองหรือใช้ประโยชน์ในที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่ได้อย่างถาวร หรือไม่มีกำหนดเวลาโดยไม่ต้องเวนคืนได้ นั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งสี่เห็นว่าบทบัญญัติดังกล่าว ให้อำนาจ การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยเข้าครอบครองหรือใช้ที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งสี่เป็นการเฉพาะตัว และ ให้อำนาจเข้าครอบครองหรือใช้ที่ดินเป็นการชั่วคราวเท่านั้น หากให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังที่กล่าวอ้าง บทบัญญัติมาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ก็ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ จึงขอให้ศาลปกครองกลางส่งข้อโต้แย้งพร้อมความเห็นดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ซึ่งศาลปกครองกลางพิจารณาแล้ว เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวจะต้องใช้บังคับแก่คดีนี้ จึงให้รอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็น ดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ศาลรัฐธรรมนูญรับคำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญ ฯ และรับไว้พิจารณา วินิจฉัย

พิจารณาคำร้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสิ้นแล้ว คงมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัยเพียงว่า พระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๕ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นว่านี้ ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ” และมาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการอันเป็นสาธารณูปโภค การอันจำเป็นในการป้องกันประเทศ การได้มาซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ การผังเมือง การส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การพัฒนาการเกษตรหรือ การอุตสาหกรรม การปฏิรูปที่ดิน หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น และต้องชดเชยค่าทดแทนที่เป็นธรรมภายในเวลาอันควรแก่เจ้าของตลอดจนผู้ทรงสิทธิบรรดาที่ได้รับความเสียหายในการเวนคืนนั้น ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

ส่วนพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๒๕ บัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์ในการสร้างและบำรุงรักษาระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ ให้พนักงานและผู้ซึ่งปฏิบัติงานร่วมกับพนักงาน มีอำนาจที่จะใช้สอยหรือเข้าครอบครองอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งมีใช้ที่อยู่อาศัยของบุคคลใด ๆ เป็นการชั่วคราวภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) การใช้สอยหรือเข้าครอบครองนั้นเป็นการจำเป็นสำหรับการสำรวจเพื่อสร้างหรือบำรุงรักษาระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ หรือเป็นการจำเป็นสำหรับการป้องกันอันตรายหรือความเสียหายที่จะเกิดแก่ระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ

(๒) ปตท. ได้บอกกล่าวให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอสังหาริมทรัพย์ทราบล่วงหน้าแล้ว โดยแจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอสังหาริมทรัพย์ทราบภายในเวลาอันสมควร แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามวัน ถ้าไม่อาจติดต่อกับเจ้าของหรือผู้ครอบครองอสังหาริมทรัพย์ได้ให้ประกาศให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองอสังหาริมทรัพย์นั้นทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามสิบวัน การประกาศให้ทำเป็นหนังสือปิดไว้ ณ ที่ซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้นตั้งอยู่ และ ณ ที่ทำการเขตหรืออำเภอ ที่ทำการกำนัน และที่ทำการผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้นตั้งอยู่ ทั้งนี้ ให้แจ้งกำหนดวันเวลาและภาระที่จะกระทำนั้นไว้ด้วย

ในการปฏิบัติตามมาตรานี้ พนักงานต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

ในกรณีที่การปฏิบัติของพนักงานหรือผู้ซึ่งปฏิบัติงานร่วมกับพนักงานตามมาตรานี้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของหรือผู้ครอบครองอสังหาริมทรัพย์หรือผู้ทรงสิทธิอื่น บุคคลนั้นย่อมเรียกค่าทดแทนจาก ปตท. ได้ และถ้าไม่สามารถตกลงกันในจำนวนค่าทดแทน ให้มอบข้อพิพาทให้อนุญาตตุลาการวินิจฉัย และให้นำกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๓๐ บัญญัติว่า “ในการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ ให้ ปตท. มีอำนาจ

(๑) กำหนดเขตระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อตามความจำเป็นโดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี

(๒) วางระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อไปได้ เหนือ ตามหรือข้ามที่ดินของบุคคลใด ๆ

(๓) รื้อถอนอาคาร โรงเรือนหรือทำลายสิ่งอื่นที่สร้างหรือทำขึ้นหรือทำลาย หรือตัดฟันต้น กิ่งหรือรากของต้นไม้ หรือพืชผลในเขตระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ

ในการดำเนินการตาม (๑) ให้รัฐมนตรีประกาศเขตระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อและเครื่องหมายแสดงเขตในราชกิจจานุเบกษา และให้ ปตท. ปิดประกาศเขตระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อไว้ ณ ที่ทำการเขตหรืออำเภอแห่งท้องถิ่นนั้น กับให้จัดทำเครื่องหมายแสดงไว้ในบริเวณดังกล่าวตามระเบียบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ก่อนที่จะดำเนินการตาม (๒) หรือ (๓) ให้ ปตท. แจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องทราบ และให้นำมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง (๒) มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่เจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินนั้นอาจยื่นคำร้องแสดงเหตุที่ไม่สมควรทำเช่นนั้นไปยังคณะกรรมการเพื่อวินิจฉัยภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้ง คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สิ้นสุด”

พิจารณาแล้ว ตามคำร้องของผู้ร้องหรือผู้ฟ้องคดีและคำชี้แจงของผู้ถูกร้อง หรือผู้ถูกฟ้องคดีข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย เดิมใช้ชื่อว่า การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ต่อมาคณะรัฐมนตรีได้มีมติให้แปลงสภาพการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย โดยเปลี่ยนทุนเป็นหุ้นตามกฎหมายว่าด้วยทุนรัฐวิสาหกิจ และโอนกิจการของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยไปให้บริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่ในขณะที่เกิดเหตุคดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยังไม่ได้ดำเนินการแปลงสภาพเปลี่ยนหุ้นเป็นทุนตามพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงดำเนินการโดยใช้ชื่อว่า การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นนิติบุคคลจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ ต่อมาคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย จัดตั้งบริษัทท่อส่งปิโตรเลียมไทย จำกัด

โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕ ประกอบมาตรา ๗ (๓) และ (๑๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เพื่อประกอบธุรกิจการปิโตรเลียมและดำเนินการตามข้อเสนอการปรับปรุงระบบพลังงานแห่งชาติ ซึ่งการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยได้มอบหมายให้บริษัท ท่อส่งปิโตรเลียมไทย จำกัด ดำเนินการวางท่อส่งน้ำมันและก่อสร้างระบบท่อส่งน้ำมันที่ต้องผ่านที่ดินของบุคคลใด ๆ ได้ตามพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๓๐ (๒) หลังจากนั้นก็ได้มีประกาศของการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย เรื่องการสำรวจเพื่อสร้างระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๓๔ ตามโครงการท่อน้ำมันศรีราชา - สระบุรี ในเขตหลายท้องที่รวมทั้งในเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีตามคำร้องนี้ด้วยในเวลาต่อมาก็ได้มีการดำเนินการสำรวจระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อและเข้าใช้สอยหรือครอบครองที่ดินของผู้ฟ้องคดี โดยได้มีการออกประกาศเรื่องการสำรวจเพื่อสร้างระบบการขนส่งดังกล่าวและแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ทั้งได้นำเงินค่าทดแทนไปวาง ณ สำนักงานบังคับคดีและวางทรัพย์สินศาลจังหวัดชัยบุรี ให้ผู้ฟ้องคดีแล้ว

พิจารณาแล้ว เห็นว่า สิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ความคุ้มครองไว้ อาจถูกจำกัดขอบเขตแห่งสิทธิได้โดยกฎหมายอื่น โดยเฉพาะหากกฎหมายที่ตราออกมาจำกัดนั้น เป็นการจำกัดสิทธิการใช้สอยทรัพย์สินเพื่อประโยชน์สาธารณะ ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์ของการดำเนินการของรัฐเพื่อตอบสนองความต้องการของคนส่วนใหญ่ พระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อประโยชน์สาธารณะดังที่ปรากฏ ตามหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ สรุปได้ว่าในการออกพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว เนื่องจากการประกอบธุรกิจปิโตรเลียม เป็นกิจการอุตสาหกรรมด้านสาธารณูปโภคประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งต่อเศรษฐกิจและความมั่นคงของประเทศ และตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๕ ตอนที่ ๖๗ ลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ได้ประกาศเรื่อง กำหนดเขตระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อในท้องที่จังหวัดชลบุรี จังหวัดฉะเชิงเทรา กรุงเทพมหานคร จังหวัดปทุมธานี จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และจังหวัดสระบุรี ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕ ในย่อหน้าแรกว่า “เนื่องด้วยการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย มีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการก่อสร้างระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อและเครื่องขยายแสดงเขตจากจังหวัดชลบุรี ถึงจังหวัดสระบุรี เพื่อลดปัญหาการขนส่งทางบก ปัญหาการจราจรติดขัด และปัญหามลพิษอันเป็นประโยชน์ในทางเศรษฐกิจและความมั่นคงของชาติ” ซึ่งบทบัญญัติมาตรา ๒๕ วรรคแรก และมาตรา ๓๐ วรรคแรก

แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมีลักษณะของการใช้อำนาจของรัฐบังคับกับบุคคลที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพในทางทรัพย์สินของบุคคล แต่ทั้งนี้ก็เพื่อประโยชน์สาธารณะ ลดปัญหาการจราจรติดขัด ลดอุบัติเหตุ และลดมลพิษ อันมีผลกระทบต่อปัญหาสิ่งแวดล้อม จึงเป็นกฎหมายที่ออกมาเพื่อจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินเท่าที่จำเป็นกรณีดังกล่าวเป็นเพียงการรอนสิทธิของบุคคลผู้เป็นเจ้าของที่ดิน โดยไม่ถึงกับเป็นการโอนคืนที่ดินหรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นของเอกชนมาเป็นของรัฐอันต้องใช้กฎหมายเวนคืนแต่อย่างใด ทั้งบทบัญญัติในวรรคท้ายของมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ก็ได้บัญญัติให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอสังหาริมทรัพย์หรือผู้ทรงสิทธิอื่นเรียกค่าทดแทน หากได้รับความเสียหายอันเป็นการบรรเทาความเสียหายจากผู้ถูกฟ้องที่ ๓ ได้ ดังนั้น พระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ อันเป็นที่มาของการก่อสร้างระบบการขนส่งปิโตรเลียมทางท่อผ่านที่ดินของผู้ร้อง จึงหาได้ขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๕ แต่อย่างใดไม่

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๕

นายศักดิ์ เตชะชาญ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ